

[Jesper Simonsen.]

Interessekonflikt, i en Retskonflikt, ved eget Initiativ kan bringe Sagen ind for den Myndighed, som man har tillagt Ret til at afgøre den Strid, der maatte være opstaaet mellem de to Lande.

Den foreliggende Generalakt opfylder begge de moderne Krav. Den er uden Forbehold, den aabner Mulighed for fredelig Afgørelse af Konflikter af en hvilken som helst Art. Og dernæst har den ogsaa, i hvert Fald i alt væsentligt, den anden store moderne Fordel, at den aabner *den ene* Part Adgang til, uafhængigt af, om den anden maatte være villig til at følge med i Øjeblikket eller ikke, at faa Konflikten indbragt for den Institution, det være sig den faste mellemfolkelige Domstol, Forligsnævn eller Voldgiftsret, som den paagældende Sag maatte henhøre under. I denne Henseende opfylder altsaa Generalakten de Krav, man kan ønske, den skal opfylde; og vi kan med Glæde se den blive tiltraadt af saa mange Stater som muligt.

Den gaar ikke i alle Henseende saa vidt som de Voldgiftstraktater, Danmark har afsluttet med forskellige Stater; men det Forbehold, der er taget, om, at saadanne videregaaende Voldgiftstraktater bevarer deres Gyldighed, gør det ubetænkeligt at slutte sig til Generalakten. Paa den anden Side har Generalakten den store Betydning, ved Siden af disse tosidede Voldgiftstraktater, at den er generel, omfatter alle Stater, for saa vidt der bliver en almindelig Tiltrædelse af den, hvad vi altsaa maa haabe.

Det ærede Medlem Hr. Moltesen pegede med fuld Ret paa, at man ved Udfærdigelsen og Tiltrædelsen af Generalakten kommer et Skridt fremad i Retning af at udfylde Kellog-Pagtens Artikel 2. Vi diskuterede dette Spørgsmaal for kort Tid siden her i Folketingssalen i anden Anledning, og da blev der peget paa, at det er meget godt med denne Pligt, Staterne har paataget sig ved Kellog-Pagtens Artikel 2, til at lade alle Stridigheder, ligegyldigt af hvilken Art eller Oprindelse, afgøre ad fredelig Vej, men en saadan Vej er jo ikke paa Forhaand altid afstukket, og man pegede derfor paa, at denne Bestemmelse i Artikel 2 trængte til Supplering. Her er ved Generalakten gjort et betydeligt Skridt fremad i Retning af at supplere Bestemmelsen i Artikel 2.

Jeg er meget tilfreds med de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Moltesen fremsatte om Generalakten, og om Danmarks Tilslutning til denne Overenskomst. Det var tilfredsstillende at høre den store Interesse,

det ærede Medlem gav Udtryk for i denne Henseende. Men saa kom det ærede Medlem med nogle Bemærkninger i Tilslutning dertil, som giver mig Anledning til nogle yderligere Bemærkninger.

Det ærede Medlem pegede paa, saaledes som det ofte sker, at det jo er meget godt, at vi nu faar truffet Aftaler om, at alle Tvistigheder mellem Staterne skal afgøres ved fredelige Midler, men hvordan stiller det sig med Opfyldelsen af de Afgørelser, som bliver truffet, naar en Tvist har været forelagt de Myndigheder, som skal afgøre den? Hvilke Magtmidler staa der saa bagved Afgørelsen? Det ærede Medlem Hr. Pürschel var inde paa den samme Tankegang, og jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Moltesen var af den Anskuelse, at det Magtmiddel, man maatte have bagved Afgørelsen, er de nu bestaaende Hære. Derfor kunde det ærede Medlem ikke gaa med til, at man afruster, som det ærede Medlem udtrykte det, før man faar et andet Magtmiddel stillet bagved den Retsorden, man søger at udvikle mellem Staterne.

Der kan anstilles mange Betragtninger over Nødvendigheden eller Undværligheden af saadanne Magtmidler, og der kan anstilles Betragtninger over, hvorledes saadanne Magtmidler bør indrettes, hvis man erkender, at de bør have. Men eet tror jeg dog, man hurtigt kan blive enig om: at de nuværende nationale Rustninger byggede op paa tvungen Militærtjeneste ikke er det egnede Magtmiddel at stille bagved den Slags Afgørelser. Der kan dog vist ikke rejses berettiget Tvivl om, at netop de nationale Rustninger er den største Fare, der overhovedet truer hele den Retsudvikling, som Generalakten er et Led i. Thi saa længe Staterne bevarer de nationale Rustninger byggede paa tvungen Militærtjeneste, da er Faren til Stede for, at en Stat, der føler sig stærk nok i Kraft af sin Hær, og som er utilfreds med en truffen Afgørelse, da netop ikke rigtig kan bekvemme sig til at følge den Afgørelse, som er truffet.

Jeg tror da ogsaa, at det er en almindelig international Anskuelse ikke alene i de Kredse, som man maaske kunde kalde de særligt fredsvenlige, men ogsaa blandt Politikere, der uden at slutte sig til nogen udpræget Fredsbevægelse dog har Interesse for de Spørgsmaal og arbejder med dem — at der blandt dem er en fuldt berettiget Anskuelse om, at det for at udvikle det Folkenes Forbund, som skal være retligt ordnet, er lige saa nødvendigt at nedbryde